

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI

Broj: 32 0 P 398405 22 Gž

Tuzla, 25.09.2024. godine

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Šejle Kamberović Hadžiefendić, kao predsjednika vijeća, Ilvane Delić i Vahide Halilović, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja-protivtuženog JP „RADIO TELEVIZIJA 7“ d.o.o. Tuzla, ulica Mirze Delibašića broj 4, koga zastupa, Advokatsko društvo „Kunosić&Co d.o.o. - Kunosić&Co Ltd.” Tuzla, ulica Kralja Tvrtka I broj 5, protiv tuženih - protivtužitelja 1. A.K. iz T., ul. ... i 2. A.B., rođeno K., iz T., ..., koje zastupa punomoćnik Omar Malohodžić, advokat iz Tuzle, radi povrata nekretnine u posjed vlasniku, vrijednost spora 30.100,00 KM, odlučujući o žalbi tužitelja, izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 P 398405 21 P od 30.09.2022. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 25.09.2024. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba se odbija i prvostepena presuda potvrđuje.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka, kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

Stavom I izreke, prvostepene presude, odbijen je u cjelosti kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja kojim je traženo da se obavežu tuženi A.K. i A.B., rođeno K., da tužitelju JP „RADIO TELEVIZIJA 7“ d.o.o. Tuzla kao vlasniku, vrate u posjed, oslobođen od lica i stvari, nekretninu - stan koji se nalazi u zgradi izgrađenoj na adresi ul. ..., stan broj ..., a koji se sastoji od jedne sobe, kuhinje, ostave, balkona i kupatila sa WC-om, površine ... m², upisan u ZK uložak kod Zemljišnoknjižnog ureda Općinskog suda u Tuzli broj: 7235, u roku od 30 dana od dana donošenja presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Stavom II izreke, usvojen je protivtužbeni zahtjev tuženih te utvrđeno da je prednik tuženih M.K., sin F., iz T., Ugovorom o kupoprodaji stana od 13.05.2010. godine, stekao pravni osnov za sticanje prava vlasništva na stanu koji se nalazi u zgradi na adresi ul. ..., stan broj ..., a koji se sastoji od jedne sobe, kuhinje, ostave, balkona i kupatila sa WC-om, površine ... m², postojeći na k.č. broj 88/EZ1U3J86, etažna jedinica 39,00, upisana u zk. uložak broj 7235 KO ..., pa shodno tome ta presuda zamjenjuje Ugovor o kupoprodaji stana od 13.05.2010. godine, te je tužitelj dužan trpjeti da se na osnovu te presude prednik tuženih M.K., sin F., iz T., uknjiži kao vlasnik sa 1/1 dijela na prethodno navedenoj nekretnini - stanu, u roku od 30 dana od dana prijema presude.

Stavom III izreke, obavezan je tužitelj da tuženim naknadi troškove postupka u iznosu od 5.862,70 KM, u roku od 30 dana od dana prijema presude.

Stavom IV izreke, odbijen u cjelosti zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka kao neosnovan.

Protiv navedene presude žalbu izjavljuje tužitelj – protivtuženi (u daljem tekstu tužitelj) iz svih razloga propisanih odredbom člana 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službene novine FBiH“, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15 - u daljem tekstu skraćeno: ZPP), s prijedlogom da se žalba usvoji, prvostepena presuda preinači i u cijelosti usvoji tužbeni zahtjev tužitelja, a protivtužbeni zahtjev tuženih odbije kao neosnovan, te da tužitelju dosudi troškove parničnog postupka, uvećane za troškove sastava žalbe u ukupnom iznosu od 1.331,46 KM.

U odgovoru na žalbu, tuženi – protivtužitelji (u daljem tekstu tuženi) predlažu da se žalba tužitelja odbije kao neosnovana i prvostepena presuda potvrdi u cijelosti.

Žalba nije osnovana.

Prema stanju spisa i činjeničnom utvrđenju prvostepenog suda u relevantnom slijedi:

- da je Služba za stambene poslove Općina Tuzla odlučujući po zahtjevu JP „Radio Tuzla“ za iseljenje A.I. 06.03.2000. godine donijela Rješenje, broj: 05-02/I-1-ČM-23-1646/00 od 04.06.2008. od 04.06.2008. godine kojim je utvrđen konačan pravni status na predmetnom stanu, na kome je nosilac prava raspolaganja Javno preduzeće „Radio Tuzla“, na način da prestaje pravo ranijeg nosioca stanarskog prava Z.S. na predmetnom stanu sa danom donošenja rješenja, te je navedenim rješenjem usvojen zahtjev za iseljenje A.I. (privremenog korisnika) iz predmetnog stana te je naloženo imenovanom da u roku od 7 dana od prijema rješenja oslobodi predmetni stan od stvari i isti preda tužitelju;
- da je tužitelj u zemljišnoknjižnom ulošku broj 7235 kod Zemljišnoknjižnog ureda Općinskog suda u Tuzli upisan kao vlasnik predmetnog stana;
- da je dana 31.03.2010. godine prednik tužitelja donio Rješenje o dodjeli stana broj 124/10 godine kojim je pravnom predniku tuženih, M.K. dodijelio na korištenje jednosoban stan odnosno predmetni stan, a koje rješenje je stupilo na snagu danom donošenja.;
- da je dana 13.05.2010. godine između prednika tužitelja i prednika tuženih zaključen Ugovor o kupoprodaji stana kojim su se stranke usaglasile da se vrši kupoprodaja stana pod uslovima utvrđenim Zakonom o vraćanju, dodjeli i prodaji stanova, koji ugovor je potpisan od strane predsjednika Upravnog odbora tužitelja E.A. i kupca M.K., kojim Ugovorom članom 5. Ugovora utvrđena cijena stana u iznosu od 18.720,00 KM, koja se ima platiti novcem uz otplatu na 10 jednakih godišnjih rata sa 1% godišnje kamate, a da se otplata može izvršiti odjednom ili na manji broj rata ako kupac ima mogućnost ranije otplate, da je članom 6. ugovoreno da isplatom iznosa cijene stana kupac stiče pravo da se u zemljišnim knjigama uknjiži kao vlasnik stana, a da je prodavac saglasan da kupac bez njegove dalje saglasnosti izvrši uknjižbu na osnovu Ugovora i potvrde prodavca da je uplatio ukupnu cijenu stana, dok je prema članu 8. prodavac dužan da Ugovor, u roku od 30 dana od dana zaključenja ugovora, zajedno sa dokumentacijom o načinu

obračuna vrijednosti – cijene stana, dostavi nadležnom pravobraniocu na potvrdu;

- da se prednik tužitelja JP Radio Tuzla, aktom obratio Općinskom pravobranilaštvu Tuzla, sa zahtjevom od 24.08.2010. godine da se izvrši ovjera Ugovora o kupoprodaji stana od 13.05.2010. godine, a da je Općinsko pravobranilaštvo odbilo dati potvrdu na dostavljeni predmetni Ugovor jer se ne radi o stanu koji je vraćen po osnovu člana 5. Zakona o vraćanju dodjeli i prodaji stanova nego je isti vraćen na osnovu člana 30. stav 2. Zakona o preuzimanju Zakona o stambenim odnosima („Službene novine FBiH“ broj 11/98), te da je u vrijeme donošenja rješenja o dodjeli predmetnog stana (donijeto 31.03.2010. godine) i zaključenja ugovora o kupoprodaji stana (zaključen dana 13.05.2010.godine) predsjedniku i članovima Upravnog odbora istekao je mandat čime su radnje nevažeće;
- da navedeni ugovor nije ovjeren od strane nadležnog organa (u to vrijeme sud ili notar) i da na istom nema potvrde od strane nadležnog pravobranilaštva;
- da su tuženi izvršili uplatu cjelokupne kupoprodajne cijene za predmetni stan sa ugovorenim godišnjim kamatama u ugovorenom roku od 10 godina, na način da je tuženi A.K. uplatio iznos od 5.400,00 KM dana 12.05.2020. godine dok je tužena A.B. također 12.05.2020. godine prvobitno preko svog rođaka uplatila preostali dio od 15.000,00 KM, a koji iznos je odmah vraćen te je potom tužena izvršila lično uplatu istog iznosa dana 13.05.2020. godine; da je tužitelj vratio uplaćene iznose na račune tuženih dana 18.05.2020. godine i da su, osim toga, tuženi na osnovu rješenja Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 V 379530 20 V od 01.06.2020. godine, kojim je usvojen njihov prijedlog kao predlagača u navedenom predmetu da izvrše polaganje na depozit ovog suda iznosa od 20.400,00 KM, dana 26.06.2020. godine položili na depozitni račun ovog suda dugovani iznos u korist tužitelja kao protivnika predlagača, a po osnovu Ugovora o kupoprodaji stana od 13.05.2010. godine.

Slijedom navedenog činjeničnog utvrđenja, prvostepeni sud je odbio tužbeni zahtjev tužitelja, a usvojio protivtužbeni zahtjev tuženih, nalazeći u relevantnom, da je tužitelju kao nosiocu prava raspolaganja – vlasniku, u pravosnažno okončanom postupku, vraćen stan rješenjem Službe za stambene poslove od 04.06.2008. godine, koje je postalo pravosnažno 29.04.2010. godine, i time konačno riješen status predmetnog stana, a nakon prestanka stanarskog prava Z.S., da je tužitelj predmetnim stanom raspolagao kao nosilac prava raspolaganja, da je stan dodijeljen tužitelju na osnovu akata donesenih u zakonitoj proceduri, da je zaključen Ugovor o kupoprodaji predmetnog stana od 13.05.2010. godine između prednika tužitelja i prednika tuženih kao kupca valjan pravni posao za sticanje prava vlasništva, slijedom čega je i utvrdio da je tužitelj dužan trpjeti da se na osnovu presude prednik tuženih upiše kao vlasnik, a da će presuda u cijelosti zamijeniti navedeni Ugovor.

Ne stoje žalbeni navodi tužitelja da je prvostepena presuda, kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja, a usvojen protivtužbeni zahtjev tuženih, rezultat pogrešne primjene materijalnog prava.

Odredbom člana 13. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima, propisano je da nakon prestanka stanarskog prava na osnovu člana 5. ovog Zakona (kojim je regulisan prestanak stanarskog prava licima koja nisu u propisanom roku podnijela zahtjev za povrat stana), kao i stanarskog prava za kojeg je zahtjev za povrat stana odbijen, odbačen, odnosno povučen, davalac stana na

korištenje može raspolagati stanom, nakon proteka roka iz člana 18.d. ovog Zakona, do čijeg isteka su takvi stanovi pod upravom organa nadležnog za stambene poslove.

Odredbom člana 18.d. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima, propisano je da se stan iz člana 13. ovog Zakona stavlja pod upravu organa nadležnog za stambene poslove i koristi u svrhu privremenog korištenja do izvršenja rješenja u roku od 90 dana od dana stupanja na snagu ovog Zakona po svim zahtjevima podnesenim za povrat nekretnina, odnosno do donošenja rješenja po svim zahtjevima za povrat stanova u društvenom vlasništvu podnesenim u skladu sa članom 5. ovog Zakona, a da se po isteku ovog roka stan u roku od 6 mjeseci vraća davaocu stana na korištenje u skladu sa članom 13. ovog Zakona, kao i da se ovaj stav primjenjuje na sve stanove bez obzira da li su proglašavani napuštenim ili ne.

Odredbom člana 1. Zakona o vraćanju, dodjeli i prodaji stanova, propisano je da se ovim Zakonom uređuju uslovi i način vraćanja davaocu na korištenje, dodjelu i prodaju stanova iz člana 13. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima, dok je članom 15. istog Zakona propisano da na sva ostala pojedinačna i međusobna prava prodavca i kupca koja nisu regulisana ovim Zakonom primjenjuju odgovarajuće odredbe Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo („Službene novine F BiH“, broj 27/97, 11/98, 22/99, 27/99, 7/00, 61/01, 15/02, 54/04, 36/06, 51/07 i 72/08), ukoliko nije drugačije propisano ovim Zakonom.

Odredbom člana 7. Zakona o vraćanju, dodjeli i prodaji stanova, propisano je da davalac stana na korištenje stanovima vraćenim rješenjem nadležnog organa raspolaze na način da stanove dodjeli po sljedećem prioritetu: porodicama svojih radnika poginulih u odbrambeno-oslobodilačkom ratu, svojim radnicima – ratnim vojnim invalidima i invalidima rada, svojim radnicima demobiliziranim braniteljima, penzionisanim radnicima koji do dana stupanja na snagu ovog Zakona nisu na drugi način riješili stambeno pitanje, deficitarnim kadrovima i ostalim radnicima koji do dana stupanja na snagu ovog Zakona nisu na drugi način riješili stambeno pitanje, te se dodjela stanova vrši na osnovu rang-liste utvrđene na prijedlog sindikata davaoca, a u skladu sa važećim pravilnikom odnosno općim aktom.

Članom 9. istog Zakona propisano je da lice kojem je dodijeljen stan u skladu sa čl. 7. i 8. ovog Zakona (u daljem tekstu: kupac) ima pravo na kupovinu stana. Izuzetno, lice kojem je prioritetno dodijeljen stan kao nosiocu stanarskog prava na stan u privatnom vlasništvu, ima pravo na kupovinu stana u skladu sa odredbama Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo.

Odredbom člana 11. istog Zakona propisano je da cijenu stana čini građevinska vrijednost stana korigirana koeficijentom položajne pogodnosti. Građevinska vrijednost stana je 600 KM po m². Kod utvrđivanja cijene stana primjenjuje se koeficijent položajne pogodnosti stana u rasponu od 0,60 do 1,00 utvrđen propisom vlade kantona, a članom 12. da se plaćanje cijene stana vrši novcem i da se plaćanje cijene stana može ugovoriti odjednom ili otplatom u 10 jednakih godišnjih rata sa 1% godišnje.

Članom 29. Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo propisano je da je prodavac dužan ugovor o prodaji stana dostaviti na potvrdu nadležnom pravobranioocu u roku od 30 dana od dana sklapanja ugovora; stavom 2. je propisano da ako pravobranilac utvrdi da ugovorena cijena stana nije utvrđena prema odredbama ovog Zakona pozvat će stranke da u roku od 30 dana od dana prijema ugovora, dopunom ugovora usklade cijenu stana sa odredbama ovog zakona, dok je stavom 3. propisano da će u protivnom pravobranilac zatražiti tužbom poništenje ugovora u roku od 60 dana od dana dostave ugovora.

Predmetni stan je u smislu člana 13. a u vezi sa članom 5. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima, mogao biti predmet raspolaganja od strane tužitelja, jer je istom vraćen stan u zakonitoj proceduri od strane nadležnog organa za stambene poslove i nije proglašen napuštenim.

Ne mogu se prihvatiti osnovanim žalbene tvrdnje da Ugovor nije potpisan od strane ovlaštenog lica, jer da je potpisan od strane predsjednika Upravnog odbora tužitelja kojem je istekao mandat i da Općina Tuzla nije dala suglasnost, kao osnivač prednika tužitelja, da predsjednik Upravnog odbora obnaša funkciju predsjednika odbora u tehničkom mandatu, da temeljem odredbe 41.stav 1. točka f) Zakona o javnim preduzećima (Službene novine FBiH broj 8/05, 81/08 i 22/09) propisano da je strogo zabranjeno javnom preduzeću obavljanje aktivnosti koje se odnose na zaključenja ugovora o raspolaganju sa ukupnom vrijednošću većom od 10.000,00 KM, bez potpisa direktora i odgovornog člana uprave kao i da predsjednik odbora nije ovlašten, shodno navedenoj odredbi, za potpisivanje ugovora, sve i da je bio u tehničkom mandatu, jer nije bio direktor niti je imao punomoć od direktora za ovu radnju shodno odredbi 12. i 13. Statuta tužitelja.

Ovo iz razloga, što je Upravni odbor, u skladu sa članom 33. tadašnjeg Statuta prednika tužitelja bio organ upravljanja, te je shodno citiranoj odredbi člana 41. stav 1. tačka f) Zakona o javnim preduzećima, mogao zaključivati ugovore sa ukupnom vrijednošću većom od 10.000,00 KM, stoga mu direktor nije morao davati ovlaštenja u vidu punomoći, jer se odredbe Statuta odnose na druge radnike kao i lica izvan preduzeća, a u konkretnom slučaju je ugovor zaključen između prednika tužitelja i prednika tuženih, a tadašnjeg direktora kao ugovorne strane.

Nadalje, tačno je da je 01.04.2010. godine istekao mandat Upravnom odboru na koji je isti imenovan od strane Općine Tuzla, međutim ne može se zanemariti činjenica da je Ugovorom o angažmanu predsjednika Upravnog odbora od 13.03.2006. godine, i to članom 9. predviđeno da ugovor važi za sve vrijeme trajanja mandata predsjednika Upravnog odbora, uključujući i eventualni tehnički mandat. Članom 34. Statuta propisano je da Upravni odbor imenuje Općinsko vijeće, a članom 35. istog da mandat traje onoliko koliko i mandat članovima Općinskog vijeća i da članovi mogu biti ponovo birani. To što Upravni odbor prednika tužitelja nije bio ponovo imenovan od strane Općinskog vijeća nakon isteka četiri godine mandata, ne utiče na valjanost Ugovora o kupoprodaji budući da je Ugovor potpisan od strane predsjednika Upravnog odbora koji, nije bio razriješen, a predsjednik je imao ugovor prema kojem je ovlašten da obavlja funkciju i u eventualnom tehničkom mandatu.

Zakonom o vraćanju, dodjeli i prodaji stanova, članom 11. i 12. propisan je

način utvrđivanja cijene i način plaćanja cijene stana, stoga tužitelj ne može s uspjehom isticati da je plaćanje cijene stana trebalo tumačiti u skladu sa članom 15. navedenog zakona u vezi sa članom 25. Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo, jer odredba člana 15. propisuje da na ostala pojedinačna i međusobna prava prodavca i kupca koja nisu regulisana ovim Zakonom primjenjuju se odgovarajuće odredbe Zakona o prodaji stanova na kojim postoji stanarsko pravo, ali kako član 11. i 12. decidno reguliše način obračuna cijene i način plaćanja, to se u ovom dijelu i neće primjenjivati Zakon o prodaji stanova na kojim postoji stanarsko pravo. Prvostepeni sud je ispravno utvrdio da su tuženi ispunili obavezu propisanu Ugovorom u pogledu plaćanja cijene u svemu kako ona glasi (a način i datumi uplata nisu bili sporni tokom prvostepenog postupka), zato su neosnovani žalbeni prigovori koji se odnose na plaćanje cijene, u kom dijelu je jedino nadležno pravobranilaštvo moglo pobijati Ugovor u zakonom propisanim rokovima.

Nadalje, u konkretnom slučaju tužitelj u postupku koji je prethodio donošenju ožalbene odluke nije tvrdio da je cijena predmetnog stana utvrđena protivno odredbama člana 16. do 24. Zakona o prodaji stanova (naprotiv isto je učinjeno nesporno tokom prvostepenog postupa, a shodno nalazu i mišljenju vještaka Envera Atlića, koji nalaz i mišljen je proveden kao dokaz u ovom postupku, a izrađen za potrebe postupka u kojem je tužitelj Grad Tuzla protiv tuženih stranaka iz ovog postupka, tražio da se utvrdi da je Ugovor o kupoprodaji od 13.05.2010. godine ništav), tako da, iz provedenih dokaza ne proizlazi da je pravobranilaštvo ikada sporilo utvrđenu cijenu, jer bi u slučaju osporavanja cijene, nadležno pravobranilaštvo bilo ovlašteno da podnese tužbu i to za poništenje predmetnog ugovora o kupoprodaji stana (dakle za poništenje, a ne utvrđivanje ništavosti), u smislu odredbi člana 11. stav 1. i 2. Zakona o pravobranilaštvu, a u vezi sa članom 29. Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo. U konkretnom slučaju pravobranilaštvo takvu tužbu nije podnosilo, a moglo je u roku od 60 dana od dana dostave ugovora od strane tužitelja, što ukazuje na pravilno rezonovanje prvostepenog suda da je pravobranilaštvo neosnovano odbilo da ovjeri predmetni ugovor, jer se navedeni razlozi pravobranilaštva ne odnose na cijenu stana.

Nisu osnovani ni žalbeni prigovori tužitelja, isticani i u prvostepenom postupku, da je pogrešan zaključak prvostepenog suda da je ugovor o kupoprodaji stana od 13.05.2010. godine pravno valjan, te s tim u vezi da je donio pogrešnu odluku o protivtužbenom zahtjevu tuženih.

Naime, prema odredbi člana 103. Zakona o obligacionim odnosima (u daljem tekstu: ZOO), ugovor koji je protivan prinudnim propisima, javnom poretku, ili drugim običajima je ništav, ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu sankciju, ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

Međutim, kako je u konkretnom slučaju utvrđeno da su akti tuženog koji su prethodili zaključenju Ugovora o kupoprodaji stana, konačni i proizvode pravno dejstvo, to nije ni otpao pravni osnov za zaključenje Ugovora o kupoprodaji stana na kojem postoji stanarsko pravo od 13.05.2010. godine, zbog čega nisu ni ispunjeni uslovi iz člana 52. ZOO za utvrđivanje ništavosti ugovora zbog osnova. Naime, iz sadržine Ugovora slijedi da su se stranke saglasile o bitnim elementima Ugovora o

kupoprodaji i ugovor je zaključen u skladu sa Zakonom o vraćanju, dodjeli i prodaji stanova, zbog čega se pravilnost i zakonitost prvostepene presude ne može osporiti ni žalbenim prigovorom da je sporni Ugovor ništav zbog nedostatka forme u smislu člana 67. ZOO.

U situaciji kada nadležno pravobranilaštvo nije dalo potvrdu na cijenu, a iz stanja spisa proizlazi da je nije ni sporilo, i kada tužitelj traži vraćanje u posjed stana i odbija da primi cijenu (koja je zbog vraćanja uplaćena na depozit Općinskog sud u Tuzli) kao i da izda potvrdu intabulandi u skladu sa članom 6. Ugovora, to tuženi opravdano traže svojim tužbenim zahtjevom da presuda zamjeni Ugovor o kupoprodaji stana od 13.05.2010. godine i da se prednik tuženih upiše kao vlasnik na istom iz razloga što je Ugovor ispunjen u pretežitom dijelu, pa sve i da mu nedostaje forma (član 73. ZOO).

Iz svih navedenih razloga, pravilni su zaključci prvostepenog suda, za koje je dao valjane razloge, da je procedura dodjele stana provedena u skladu sa zakonom i općim aktima tužitelja, uz znanje i konsultaciju sa sindikatom, da na odluku o rang listi nije bilo primjedbi, kao i da je Rješenje o dodjeli stana konačno.

Ostale žalbene navode tužitelja ovaj sud nije posebno cijenio jer nisu od odlučnog značaja, shodno odredbi člana 231. ZPP.

Iako tužitelj posebnim žalbenim navodima ne osporava odluku o troškovima postupka sadržanim u stavu III i IV izreke, ovaj sud nalazi da je odluka i u ovom dijelu zasnovana na pravilnoj primjeni odredaba člana 386. stav 1. u vezi sa članom 396. ZPP, kao i odredbama Tarife o naknadama i nagradi za rad advokata („Službene novine F BiH“, broj 22/04).

Kako ne stoje razlozi žalbe, a ni razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, to je primjenom odredbe člana 226. ZPP, odlučeno je da se žalba odbije kao neosnovana i prvostepena presuda potvrdi.

Kako tužitelj sa žalbom nije uspio, to mu ne pripadaju troškovi za sastav žalbe na osnovu člana 397. stav 1., u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP, kako je odlučeno u stavu drugom izreke ove presude.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Šejla Kamberović Hadžiefendić, s.r.